

λγν αὐτοῦ τῆς ἔκτασιν, ὡς ὄφει, καὶ νὰ φαίνεται μακρόθεν ὡς συνδεδεμένα θαρέλια. Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἕκα θαρίζαμεν τὰ ὄστα, αἵνα ἤδη διατηροῦνται καθαρῶτα, εἶναι παρῶδη καὶ μελαγχρινὰ τὸ χρῶμα — Εἰς ῥακὴν ἐφόλαξα τὴν καρδίαν καὶ τὸν ἕνα τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ὄφρεως τούτου Ἡ κεφαλὴ, εἰ καὶ τοθειμένη εἰς ψυχρὸν μέρος, ἤρχησε μολοντοῦτο νὰ θλάπτεται· ἀλλ' εἶμαι ἤδη πλησίον πολὺ τῆς ξηρᾶς, καὶ θέλω ὑπομείνῃ τὴν δυσωδίαν, ἣν προσενεῖ, διὰ νὰ τὴν διατηρήσω.

MANIAI MEGALON ANAPRON.

— 0 —

Ὁς πρὸς τὰς προλήψεις καὶ δεισιδαιμονίας, ἀξιωμαγόμενοι μάλιστα εἶναι οἱ Ῥωμαῖοι, κατὰ τὴν ἐκπτώσιν των. Κατ' αὐτοὺς, πολλὰ συμβάνια τοῦ κοινοῦ βίου ἐνεφαίνον κακῶς οἰωνούς. Αἱ προλήψεις αὗται μεταβάται καὶ εἰς τοὺς Γραικοῦ ῥωμαίους, σῶζονται αἱ πλεῖσται καὶ μέχρι τῆς σήμερον παρ' ἡμῖν, ὡς αἱ ἀποφράδες ἡμέραι κλπ.. Ἡμεῖς φρονοῦμεν ἀποφράδα τὴν τρίτην, οἱ Εὐρωπαῖοι τὴν παρασκευὴν, εἰ Ῥώσσοι τὴν δευτέραν, ἄλλοι τὴν τετάρτην, καὶ ἄλλοι ἄλλην, ὥστε καμία σχεδὸν ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος δὲν εἶναι χρηστή.

Εἶπομεν δὲ οὐ πολλοὶ τῶν μεγάλων ἀνδρῶν εἶχον παραδόξους ἀξυναμίας. Ὁ αὐτοκράτωρ Οὐσπασιανὸς ἦτον εἰς ἄκρον φυλάργυρος. Ὁ ἱπποκόμος αὐτοῦ ὑποσχέθη ποτὲ νὰ οἰκονομήτῃ μακρὰν συνδιάλεξιν μετὰ τοῦ αὐτοκράτορος πρὸς τινὰ πολίτην, ἐπιχρηματικῆ ἀμοιβῆς. Τὸ πᾶγμα ἐγένετο, κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν, ἀλλ' ὅταν ὁ Οὐσπασιανὸς ἐπληροφορήθη τὸ πόσον κέρδος ὠρελήθη ὁ ἱπποκόμος του, δὲν ἤτχυνθη νὰ συμμερισθῇ μετ' αὐτοῦ τὴν ληφθεῖσαν ποσότητα!

Καὶ ὁ Κάτων, αὐτὸς ὁ ἀνεπίληπτος Κάτων, ὁ Κηνησῶνις ἐπικληθῆς, ἐξήκει κατὰ τὸν Πλούταρχον, τὴν τοκογλυφίαν, εἰσπράττων τόκον ἐπὶ τόκῳ εἰς τὸ τῶν δούλων καὶ τῶν πλοίων ἐμπόριόν του. Λέγουσιν ἐπίσης, ὅτι καὶ ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, Λουδοβίκος ὁ Φίλιππος ἦτον εἰς ἄκρον φειδωλὸς καὶ οἰκονομὸς.

Ἡμέρα τι, ἐνῷ αἱ βασιλόπαιδες ἕκαμον τὸ μάθημα τῆς ζωγραφικῆς μετὰ τοῦ διδασκάλου των, εἰσέρχεται ὁ πατήρ. Γενομένου δὲ λόγου, φυσικῶς, περὶ ζωγραφικῆς, ὁ Φίλιππος ἤξiou ὅτι οὐδεμίᾳ τῶν εἰκόνων του τὸν ὁμοίᾳ, καὶ ἐκβάλλων τοῦ κόλπου του ἐν πεντόφραγκον, καὶ ῥίπτων αὐτὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης. — Ἰβῶ, λέγει, ἡ μόνη εἰκὼν, ἧς ἀληθῶς με δμοιάζει.

Ἐνῷ δὲ αἱ ἡγεμονίδες ἐξέταζον τὸ νόμισμα, θαυμάζουσαι διὰ τὴν ὁμοιότητα, κλητῆρ τις εἰσέρχεται αἴφνης καὶ ἀναγγέλλει τῷ βασιλεῖ, ὅτι συνήλθε τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον, καὶ περιμένεται ἡ Α. Μ.

Ἀπῆλθεν ὁ βασιλεὺς, ἀλλὰ τὰ κοράκια ἤρχισαν νὰ ψιθυρίζωσιν ἀναμεταξύ των καὶ νὰ χαμογελῶσι καὶ νὰ κιντᾶζωνται, ἡ δὲ πονηρότερα, ἡ νεωτέρη βεβαίως, εἰδειξεν εἰς ὄλας τὸ ἀργυροῦν νόμισμα.

Ἀλλὰ μόλις παρῆλθον δέκα λεπτὰ καὶ ἐπανερχεται ὁ βασιλεὺς.

— Ἰδοὺ ὑπουργικὸν συμβούλιον, τὸ ὁποῖον δὲν διήρκεσε πολὺ, εἶπεν ἡ μία. — Ὁ βασιλεὺς ἐστράφη.

— Εἶναι τόσω πλέον εὐχάριστον τοῦτο, ὅσω συμβαίνει σπανιώτερον, ἡμέρα ἢ ἡμέρα. — Ὁ βασιλεὺς ἐθεώρησε τὴν λαλοῦσαν.

— Δὲν ἐτελειώσεν εἰτέτι τὸ συμβούλιον, ἀπήνησε διευθυνόμενος βραδέως πρὸς τὴν θύραν, ἀλλ' ὁμοίει τώρα ὁ πρωθυπουργὸς καὶ δὲν θὰ τελειώσῃ τόσον γρήγορα.

Καὶ ἐνῷ ἐπάτει ἤδη τὸ κοτώριον τῆς θύρας, ἔστη αἴφνης καὶ ἐπιστρέφων μετὰ προσποιημένης δῆθεν ζωηρότητος.

— Ἀλήθεια! προσθέτει ἀποτεινόμενος εἰς τὰς θυγατέρας του, νὰ μὴν ἰλησιμόνησα ἐδῶ τὸ πεντόφραγκον, τὸ ὁποῖον σὰς εἰδείκνυα πρὸ ὀλίγου.

Ἰλαρὸς καὶ παρατεταμένως γέλωσ ὑπεδέχθη τὴν ἐρώτησιν ταύτην, καὶ ἐν τῶν κορασιῶν τῷ ἔτινι μακρόθεν τὸ ἀργύριον. Ὁ βασιλεὺς ἔλαβε ζωηρῶς τὸ νόμισμα, τὸ ἐθύσιν εἰς τὸ θυλάκιόν του καὶ ἔσπευσε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον, ἐνῷ τῶν θυγατέρων του ὁ χαμογέλωσ διήρκει. . .

Πλὴν καὶ ὁ οἶκος ἐκυρίευσε πολλοὺς τῶν μεγάλων ἀνδρῶν. Ὁ Σύλλας λέγεται, ὅτι ἀπέθανε πνιγὸς εἰς τὴν τράπεζαν, ἀπὸ τὸν πολὺν οἶνον, ὅσον ἔπιεν αὐτὴν τὴν ἡμέραν τῶν γάμων του. Γκωστόν, ὅτι καὶ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου τὸ μόνον ἐλαττωμα, τὸ ὁποῖον ἠελύρωσε καὶ τὴν δόξαν του, ἦτον ἡ οἰνοποσία. Ὁ Μάρκος Ἀντώνιος μεθύων καὶ ἐργιάζων, διέταττε τὸν φόνον τῶν ἐπισημοτέρων πολιτῶν τῆς Ῥώμης. Ὁ Πλάτων συνέγραφε τότε μόνον, ὅταν ἔθυσ μικροὶ τῷ Βάκχῳ, ὁ δὲ Ἀλκαῖος μόνον ὁσάκις ἦτο στουπλ, κατὰ τὴν κοινὴν ἐκφρασιν, ἔγραφε καλοὺς στιγχοὺς.

Ἡ ἰδέα δὲ ὅτι ὁ οἶκος φέρει τὴν ἐμπνευσιν, ἄλλοτε ἐπεκράτει τοσοῦτον, ὥστε οὐδεμίαν εἶχον ὑπόληψιν περὶ ποιητοῦ ὑδροπότου, καὶ ἔλεγον παροιμιωδῶς,
« Non est dithyrambus, si aquam bibat, »
Ὁ πίνων ὕδωρ οὐ δύναται ποιῆσαι διθύραμβον.

Οἱ φιλοτίμοις γνωρίζουσι τὸν τρομερὸν ἐκεῖνον τύραννον τῆς Ῥωσσίας, Ἰβάνον τὸν Γρόζνοϊ (τὸν τρομερόν.)

Ὁ μελομανὴς τύραννος οὗτος τίποτε ἐκτὸς τῆς μουσικῆς δὲν ἠγάπα εἰς τὸν κόσμον. Ὅσάκις παρευρίσκετο εἰς τὴν λειτουργίαν, ὅπου τοσοῦτον ἐναρμόνιος καὶ σοβαρὰ ἡ Ῥωστικὴ ψυχλωδία, ἐνθουσιῶν, ἐλάμβανε ῥόπαλόν τι καὶ ἐκτύπα τὸν χρόνον κατὰ τῆς κεφαλῆς τῶν δυστυχῶν αὐλικῶν του. Ὁ ἄξιος τοιοῦτου πατρὸς υἱὸς αὐτοῦ Φέδωρ ἐδαπάνησε τὸν πλεῖστον τῆς βασιλείας του χρόνον, σημαίνων τοὺς κώδωνας.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΑΙ ΧΗΝΕΣ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ὁ Φίλιππος Βαλδοῦκιος ἦτο εἰς τῶν ποτῶν εἰς τὴν ὠραίαν Φλωρεντίαν ἀναδειχθέντων διὰ τοῦ πλοῦτους καὶ τῆς περὶ τὰ πολιτικὰ εὐφυίας των. Εἶχε σύζυγον ἣν ἐμπαθέστατα ἠγάπα· ἀλλ' ὁ θάνατος ὁ μηδεὺς

φειδόμενος, ἐχώρισε τὸ εὐτυχές τουτο ζεύγος, ἀρπάσας τὴν σύζυγόν του, ἦεις, ὡς μόνην παρήγορον ἐνθύμησιν, τῷ ἄφησε διετὲς παιδίον. Ὁ Φίλιππος μὴ δυνάμενος νὰ παρηγορηθῆ, ἀπεράσιζε, παραιτῶν ὄλως τὰ ἐπίγεια, νὰ ἐναγκαλιωθῆ μετὰ τοῦ υἱοῦ του τὴν τοῦ Θεοῦ ὑπηρεσίαν. Ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον· καὶ διανείμας εἰς τοὺς πτωχοὺς τὰ ὑπάρχοντά του, ἀπεσύρθη ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀσιναίρου, ἐν μεγάλῳ δάτει, ὑπὸ μικρὸν κατοικήσας σπήλαιον, ἐνασχολούμενος ὄβω εἰς τὴν ἀνατροφήν τοῦ τέκνου του. Μόνον περὶ τῆς αἰωνίου τῷ ὠμίλει ζωῆς, περὶ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς μακαριότητος τῶν ἀγίων. Ἐπὶ πολλὰ ἔτη τὸ ἐκράτει εἰς τὸ σπήλαιον ἀπαγορεύων αὐτοῦ τὴν ἐξοδον, τὴν θέαν παντός ἄλλου ἐν γένει ἐκτὸς τῶν περιῖπταμένων πτηνῶν καὶ τῶν περιόικων ἀγρίων θηρίων· ὁτάκις δ' ἐπορεύετο εἰς Φλωρεντίαν ὅπως προμηθευθῆ τὰ πρὸς ζωάρεϊαν, ἔκλειε τὸ τέκνον του εἰς τὸ σπήλαιον, διατάττων αὐτῷ νὰ προσεύχηται· τέλος, ὁ υἱὸς του ἔγεινε δεκαοκταετής, χωρὶς νὰ εἰξεύρῃ ἂν ὑπῆρχεν εἰς τὸν κόσμον ἄλλο τι ὄ· ἐκτὸς τοῦ πατρὸς του καὶ τῶν θηρίων. Ἡμέραν τινὰ ὅτε ὁ ἐρημίτης, γέρων ἦδη, ἐπορεύετο εἰς τὴν πόλιν, ὁ νεανίας τὸν ἠρώτησε ποῦ ὑπάγει.

— Νὰ ζητήτω βοήθειαν, τοῦ ἀπεκρίθη, εἰς πόλιν τινα ἐνομαζομένην Φλωρεντίαν, γεινιχίζουσιν μὲ τὸ ἐρημητήριόν μας.

— Ἐπρεπε νὰ ὀδηγήσης καὶ ἐμὲ καμμίαν φορὰν εἰς τὴν πόλιν ταύτην, ὅπως μὲ συτήσης εἰς τοὺς καλοκαθάτους ἐκείνους ἀνθρώπους, ὅτινες μᾶς βοήθοῦσι· διότι εἶσαι ἦδη γέρον, καὶ μετ' ὀλίγον δὲν θὰ δύνασαι νὰ ὑπάγῃς ἐκεῖ· ἐγὼ δὲ ὅστις εἶμαι νεώτερος καὶ εὐροστότερος θὰ πηγαινῶ ἐνίοτε εἰς τὰς καλὰς ταύτας ψυχὰς, διὰ νὰ ζητῶ τὰ χρειώδη μας, ὑμεῖς δὲ, πάτερ μου, τότε θὰ ἀναπαύεσθε, ἂν δὲ ὁ θεὸς θελήσῃ νὰ σᾶς ἀποσύρῃ τοῦ κόσμου τούτου, τί θὰ ἀπαγείνω μὴ γνωρίζων οὐδένα.

Τὴν ἔλλογον ταύτην ὀμιλίαν ἐνέκρινεν ὁ γέρον, καὶ πιστεύων ὅτι ὁ υἱὸς του ἦτο ἄρκετὰ ἰσχυρὸς ὥστε νὰ ἀνισταθῆ εἰς τοὺς ἀνθρωπίνους πειρασμοὺς, δὲν ἔδωκεν οὐδὲν νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὴν Φλωρεντίαν. Ὁ νέος μας, ὡς ἀπὸ τὰ νῆφθ καταβάς, ἴστατο ἐκπεπληγμένος, τοὺς ὀφθαλμοὺς του εἰς ὄλα τὰ ἀνικεῖμενα ἄτινα ἔβλεπε προσηλῶν, καὶ εἰς ἐκστάσεις βυθιζόμενος παρατηρῶν τὰ ἀνάκτορα, τὰς οἰκίας, τὰς ἐκκλησίας, ἠρώτα τὸν πατέρα του τὸ ὄνομα ἐκάστου τῶν πραγμάτων. Ὁ δὲ πατὴρ του χαίρων τῷ ἔλεγε τὰ πάντα. Ἐρωτῶν δὲ καὶ θαυμάζων τὰς ὀμορφότητας, ἃς ποτε δὲν εἶδε, παρατηρεῖ καὶ συντροφίαν νεανίδων χαρισιστάτων, αἵτινες ἐξήρχοντο ἀπὸ γάμον. Προσηλώνει καὶ ἐπ' αὐτῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς του, καὶ γοητεύομενος καὶ θαμβωνόμενος, ἔρωτᾷ τὸν γέροντα τί ἦσαν.

— Μὴ τὰς παρατηρῆς, υἱέ μου, εἶναι κινδυνῶδες νὰ τὰς βλέπῃς.

— Ἄλλὰ πῶς ὀνομάζονται ταῦτα;

Ὁ πατὴρ, ὅστις ἤθελε νὰ διασκεδάσῃ τὴν σαρκί-

κὴν ταύτην ἰδέαν, δὲν ἐνόμισε πρέπον νὰ τῷ εἶπῃ τὸ ὄνομα τῶν καὶ τοῦ ἀποκρίνεται ὅτι ἦσαν χῆνες. Πρᾶγμα παράδοξον! ἐκεῖνος ὅστις ποτε δὲν ἤκουσε νὰ ὀμιλοῦν περὶ τοιοῦτων χηνῶν, ζωηρῶς συνεκινήθη ἀπὸ τὴν θέαν τῶν, καὶ μὴ θαυμάζων πλέον μήτε τὴν ὀμορφίαν τῶν παλατιῶν, μήτε τὴν κομψότητα τῶν ἵππων, μήτε ἄλλα πράγματα, αἶψα διὰ πρῶτην φορὰν ἔβλεπεν, ἀνέκραξε.

— Πάτερ μου, σᾶς παρακαλῶ, συγχωρήσατέ μου νὰ λάβω μίθ' ἡμῶν μίαν τῶν χηνῶν τούτων.

— Ἰησοῦ Χριστέ! ἀπεκρίθη ἐκπεπληγμένος ὁ πατὴρ, μὴ συλλογίζεσαι τοιαῦτα, υἱέ μου, ἐπειδὴ εἶναι κακὸν πρᾶγμα.

— Πῶς πάτερ μου; τοιαῦτα εἶναι τὰ κακὰ πράγματα;

— Νχι, υἱέ μου, εἶναι κακοποιὰ ὄτα.

— Δὲν εἰξεύρω πάτερ μου τί θέλετε νὰ εἰπῆτε, μήτε διαί τι πράγματα ταῦτα εἶναι κακὰ καὶ κακοποιὰ, ἀλλὰ μὲ φαίνεται ὅτι ποτε μου δὲν εἶδα ἀκόμη τί ὀμορφιότερον καὶ εὐαρεστοτέρον. Ἀμφιβάλω ἂν οἱ ἐζωγραφισμένοι ἄγγελοι, τοὺς ὁποίους μὲ ἐδειξάτε εἶναι τόσον χαριέντες, ὅσον αἱ χῆνες αὗται. Δὲν θὰ δυνηθῶμεν, πάτερ μου, νὰ ὀδηγήσωμεν μόνον μίαν εἰς τὸ ἐρημητήριόν μας; Καὶ μὴ σὲ μέλει, ἐγὼ θὰ φροντίζω διὰ τὴν βροσκήν των, δι' ὅσα ἐν γένει ταῖς ἀναγκαῖοῦν.

— Διόλου δὲν θέλω, υἱέ μου, ἐπειδὴ δὲν ἠξεύριες πῶς βόσκονται.

Ὁ πατὴρ γνωρίσας ὅτι ἡ μακρὰν τοῦ κόσμου ἀγωγή αὐτῆ ἐνὸς νέου δὲν ἦτο συνετὴ καὶ τῇ φύσει κατάλληλος, ἀπεφάσιζε νὰ ἐπιστρέψῃ μετὰ τοῦ υἱοῦ του εἰς Φλωρεντίαν.

(Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ.)

Ἰπὸ Ὁ. Λ.

ΧΡΗΣΙΣ ΑΙΦΝΙΔΙΟΥ ΠΛΟΥΤΟΥ.

Τὰς 400,000 φράγκων τοῦ πολυθρῦλλῆτου λαχείου τῶν χρυσῶν τεμαγίων (Lingots d'or) ἐκέρδησεν Ὑγοννέτος τις (Hugonnet) ἀμπελοουργὸς τῶν περιχώρων τοῦ Ἐπερναίου. Ἰδοῦ ποίαν χρῆσιν ἔκαμε τοῦ θησαυροῦ του ὁ ἀγαθὸς χωρικός. Ὁ Ὑγοννέτος ἔχει δύο τέκνα. Ἐδωκεν εἰς ἕκαστον ἀνὰ 100,000 φράγκων. Ἐπειτα ἠθέλησε νὰ διαιωνίσῃ τὴν μνήμην τῆς εὐτυχίας του δι' εὐλαδῶν ἔργων καὶ ἀγαθοεργιῶν. Ἀφιέρωσε λοιπὸν 70,000 φράγ. πρὸς ἐπισκευὴν τῆς ἐγγχωρίου Ἐκκλησίας καὶ κατασκευὴν ὑδραγωγείου καὶ βρύσεως, στερουμένου τοῦ χωρίου του ὕδατος.

Ἐκ τῶν 400,000 φράγ. δὲν τῷ μένουσι πλέον εἰμὴ 130,000. Καὶ εἶναι αὐτὰ, λέγει, πολὺ περισσότερα ἀφ' ὅσα τῷ χρειάζονται διὰ νὰ ζῆσῃ ἐν ἀνέσει μέχρι τέλους τῆς ζωῆς του.